

meget rigtig bemærket, at i saa Fald vilde der ikke blive vundet stort, ja, at der vilde blive vundet saa lidt, at det tværtimod vilde forværre Forholdene i en betydelig Grad. Det vilde netop være Vand paa det forenede Dampskibsselskabs Mølle. Naar vi havde fordelt Statstilskuddet saaledes, at det tilfaldt ogsaa de østlige Havne, blev det endnu vanskeligere for noget andet Selskab at bringe en Konkurrence til Vejse paa Esbjergrouten, og saa blev det endnu lettere for det forenede Dampskibsselskab at forsvømme Eksporten over Esbjerg. Hvad det gælder om, er selvfølgelig, for saa vidt Staten træder til enten ved Tilflugt eller ved Statsdrift, at koncentrere alt paa Esbjerg Havn, som det ærede Medlem jagde; thi have vi først der en Route, ad hvilken Varerne med Sikkerhed kunne føres bort for en rimelig Pris, vil den større Eksport fra andre Dele af Landet søge Esbjerg. Ministeren mente jo at kunne paavise, at der af vore Jordbrugsartikler nu kun gaar ca. 20 pCt. over Esbjerg, men træder Staten til, som vi ønske, den skal gøre det, vil Esbjerg blive stillet lige i Kampen med alle de andre Havne, og Eksporten ad den Vej vil da tiltage i betydelig Grad. Der ventes kun paa, at Overfarten kan ske sikkert og godt, og paa, at Fragten kan blive nepat saa meget som muligt, for at en stor Del af vore Jordbrugsartikler skulle søge den Vej. Nu tvinges de til de østlige Havne, om ikke paa anden Maade saa derved, at det forenede Dampskibsselskab giver dem fri Fart over Kattegat til Kjøbenhavn for at opretholde Konkurrencen mellem de københavnske Skibe og Esbjergskibene. Det er faktisk Tilfældet, man ved, at saaledes gaar det til. I det Nærlig Staten overtog Driften, vilde sligt ophøre. Dermed er det ikke min Mening, at Staten skulde lægge an paa at ødelægge det forenede Dampskibsselskab. I det Nærlig Staten kun eksporterede over Esbjerg til en rimelig Fragt, kunde de øvrige Router bestaa ligesom hidtil, om end det er klart, at saa snart Esbjergragten bragtes ned paa, hvad der kan kaldes en rimelig Størrelse, vilde de andre Router indirekte saa Nytte deraf, idet det forenede Dampskibsselskab da maatte konkurrere. Det vilde blive en aldeles loyal Konkurrence, der i saa Fald blev bragt til Vejse af Staten. Naar den ærede Minister har ment, at han ikke kunde gaa med til at optage Statsdrift, saa vil jeg dog tillade mig at erindre ham om, at det ikke er første Gang, denne Fordring er fremsat fra Jordbrugets Side. Den første Gang, det kom frem i Rigsdagen, har, som nævnt, en tidligere Indenrigsminister henpeget derpaa.

Og for 3 Aar siden, saa vidt jeg husker, vare de yndste Rigsdagsmænd baade fra Folketinget og Landstinget samlede med den daværende Indenrigsminister for at forhandle om Taksforholdene, og der fremkom da fra alle Sider, baade fra Landstingsmænd og Folketingsmænd, baade fra Højre og Venstre, Fordring om at saa Statsdrift etableret over Esbjerg. Den daværende Indenrigsminister, den nuværende Trafikminister, nægtede det den Gang. Dernæst maa jeg erindre om, at for saa vidt det store Agrarparti repræsenterer en betydelig Del af det danske Jordbrug, har det ogsaa sin Betydning, at dette Parti, som er sammensat af Mænd baade fra Sylland og Verne, med stor Kraft har fordret Statsdrift over Esbjerg, idet det mener, at det er det eneste, der i Nærlig kan gøres direkte for Jordbruget. Endelig skal jeg fremhæve, at alle saghyndige, ogsaa de, der staa som Ministerens Konkulenter vedrørende Jordbruget, fordrer etableret en Drift over Esbjerg, ad hvilken vore Varer hurtig, billig og sundt kunne føres til England. Alle se hen til dette som det eneste naturlige Middelet til at naa Maalet. Det fremhæves fra alle Sider, at man baade for Smørrets, Flæstets og andre Artiklers Bedkommende maa søge denne Løsning, og det siges med Støtte af Ministerens egne saghyndige. Maa jeg endnu nævne et Punkt, som ikke er omtalt af andre, at foruden de almindelige Landbrugsprodukter gaar der en meget vigtig Eksportartikel over Esbjerg, nemlig Jist. Jisterne have en stor Interesse i en hurtig, sikker og billig Forbindelse med England, og det gælder ikke alene Jisterne paa Vestkysten, men Jisterne helt ud over Store Bælt lige ned til Østersøen. Der gaar en meget stor Mængde Jist den Vej, og Jisterne ere i høj Grad interesserede i Sagen. Jeg skal slutte med en Henvendelse til den ærede Minister og spørge ham, om han dog ikke vil erkende, at han er den, der inden for Ministeriet staa som Jordbrugets Minister, som den Mand, vi til enhver Tid se hen til som vor Talsmand. Det undrer os, at det er Jordbrugets Minister, der siger: Det kan være udmærket godt og er vist udmærket godt ræsonneret, men det er for dyrt, og vi vilde ødelægge de andre. Det forekommer mig, at Jordbrugets Minister maa kunne sige: Det er det bedste, som kan ske. Det fordrer vi som Jordbrugere. Det maa gennemføres, og hvis han saa ikke gennemfører det, maa det være af den Grund, at han kommer til os og siger, at de andre Ministre, der repræsenterer andre Sider af Sagen, altsaa for det første Finansministeren, have fundet det for